ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΙ ΛΗΣΤΑΡΧΟΙ ΓΚΙΓΕΡΙ

Ἡ προέλευσις ἐνὸς λαϊκοῦ τραγουδιοῦ. Μετὰ τοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους. Ἡ βασιλεία τῶν λῃστῶν. Τρεῖς ἀριστοκράται λῃσταί. Μιὰ τρομερὴ συμμορία. Ἡ.. εὐγένεια καὶ ἡ...λεπτότης τῶν λῃστῶν. Τὰ σημειώματα τῆς «ἐκκαθαρίσεως». Στὸ σπίτι τοῦ Προέδρου. Τὰ μαρτύρια τῶν ἀθώων.

Στὴ Γαλλία εἶνε λαϊκώτατο καὶ πασίγνωστο ἕνα τραγουδάκι ἀφορᾶ τοὺς τρομερώτερους λῃστὰς ποὺ ἐφάνηκαν ποτὲ στὴ Γαλλία. Καὶ ὅμως γι' αὐτοὺς ἐγράφηκε, γιὰ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Γκιγερὶ ποὺ ἔζησαν τὸν 16ον αἰῶνα καὶ ποὺ ἦσαν σ' ὁλόκληρες ἐπαρχίες, ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν κατοίκων.

Βρισκόμαστε στὴν ἐποχὴ ποὺ, ὕστερα ἀπ' τοὺς περίφημους μακρόχρονους καὶ αἱματηρότατους θρησκευτικοὺς πολέμους τῆς Γαλλίας, μεταξὺ καθολικῶν καὶ διαμαρτυρομένων, εἶχε δημιουργηθεῖ μία τέτοια ἔκρυθμη κατάστασις, ὥστε, ἀσφάλεια δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ κράτους εἶχε ἐκμηδενισθεῖ, σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε ὁλόκληρη τὴν Γαλλία τὴν ἐμάστιζαν συμμορίες λῃστῶν, οἱ ὁποῖοι κυριολεκτικῶς ἐδεκάτιζαν τοὺς ἐμπόρους, τοὺς ταξειδιῶτες καὶ τοὺς ἥσυχους χωρικούς. Ἡ περιφημότερη ἀπὸ τὶς συμμορίες αὐτὲς ἦταν ἡ συμμορία τῶν ἀδελφῶν Γκιγερί, ἀρχηγὸς τῆς ὁποίας ἦταν ὁ μικρότερος ἀπ' τοὺς τρεῖς ἀδελφούς, ἀλλὰ καὶ ὁ τρομερώτερος ὅλων.

Οἱ Γκιγερὶ ἀνήκαν σὲ μιὰ ἀληθινὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, εἶχαν ἀλλάξει δὲ τὸ ὄνομά τους γιατὶ δὲν ἤθελαν, μὲ τὰ κακουργήματά των νὰ κατασπιλώσουν τὸ εἰκόσημο τῶν προγόνων τους.

Ὁ μικρότερος Γκιγερί, πρὶν γίνει λῃστής, εἶχε λάβει μέρος στοὺς θρησκευτικοὺς πολέμους, στὴν Βρεττάνη, ἀλλ' ὅταν ὁ καλὸς βασιλεὺς Ἑρρίκος ὁ 4ος ἔδωσε τὸ 1598 ἀμνηστεία στοὺς διαμαρτυρομένους, ὁ Γκιγερὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν οἰκογενειακή του ἑστία. Ὅποιος ὅμως συνηθίση στὴν ταραχώδη ζωὴ τοῦ πολεμιστοῦ δύσκολα μπορεῖ κατόπιν νὰ ὑπομείνῃ μιὰν ἥσυχη, ταπεινή, χαμένη στὴν ἀφάνεια, ζωή. Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸν Γκιγερί. Λίγο καιρὸ μετὰ τὸν γυρισμό του στὴν πατρίδα του μάζεψε ἀπὸ διάφορες ἐπαρχίες, ἀπὸ τὴν Βρεττάνη, ἀπο τὴν Βανδέα, ἀπὸ τὸ Ποατοῦ καμμιὰ τετρακοσαριὰ τυχοδιῶκτες καὶ κατάτισε τὴν συμμορία του ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ φημισθῇ σ' ὁλόκληρη τὴ Γαλλία. Τὸ κυρώτερο λημέρι της ἦταν ἕνα φρούριο χτισμένο στὰ βάθη ἑνὸς δάσους, εἶχε ὅμως καὶ πολλὰ ἄλλα κρησφύγετα σὲ διάφορα μέρη τῆς Γαλλίας.

Οἱ Γκιγερὶ ἦταν καθὼς πρέπει λῃσταί. Δὲν ξεκαθάριζαν ποτὲ τὶς τσέπες τῶν θυμάτων τους. Τοὺς ἄφηναν τ' ἀναγκαῖα χρήματα γιὰ νὰ συνεχίσουν ἀξιοπρεπῶς τὸ ταξεῖδι των.

Ποτὲ ἐπίσης δὲν ἐλήστευαν τὸν ἴδιο ἄνθρωπο δυὸ φορές. Περίεργες λεπτότητες γιὰ λῃστὰς οἱ ὁποῖοι ἐν τούτοις ἀπετέλεσαν ὁλόκληρη λῃστρικὴ παράδοση καὶ διατηρήθηκαν μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος.

Οἱ περίφημοι λῃσταὶ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, οἱ ἐπιλεγόμενοι «λῃσταὶ τοῦ δάσους τοῦ Μποντίκ», δὲν ἔπαιρναν ποτὲ ἀπ' ὅσους ἔπεφταν στὰ χέρια τους ὅλα τὰ χρήματά των, ἀλλ' ἕνα μέρος καὶ τοὺς ἐφωδίαζαν μ' ἕνα σημείωμα (σημείωμα τῆς «ἐκκαθαρίσεως» ὅπως τὸ λέγαν) χάρις στὸ ὁποῖον δὲν ὑφίστανατο καμμιὰ ἐνόχλησιν στὸ ὑπόλοιπο τοῦ ταξειδιοῦ των, ἀπὸ κανένα λῃστή. Ἂν εἶχαν τὴν κακὴ τύχη νὰ συναντήσουν καὶ ἄλλους λῃστάς, αὐτοὶ μόλις ἔβλεπαν τὸ σημείωμα, τοὺς ἄφηναν ἥσυχους.

Οἱ Γκιγερὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λῃστεῖες των εἶχαν γίνει διάσημοι καὶ γιὰ τὸν τρόπο τους, τὸν ἀληθινὸ τεχνικώτατο, μὲ τὸν ὁποῖον τὶς ἔκαμναν. Οἱ μεταμφιέσεις των, οἱ ἐνέδρες ποὺ ἔστηναν, ἡ μέθοδος μὲ τὴν ὁποίαν ἔπιαναν τὰ θύματά τους, ἦταν ἀληθινὰ μοναδικές.

Οἱ λῃσταὶ τῆς συμμορίας τῶν Γκιγερὶ ἐταξείδευαν μπουλούκια-μπουλούκια, ἄλλοτε μεταμορφωμένοι σ' ἐμπόρους, ἄλλοτε σὲ στρατιῶτες καὶ ἄλλοτε σ' εὐγενεῖς. Ἀλλὰ κανένα δυνατὸ κόλπο, καμμιὰ σπουδαία λῃστεία δὲν γινότανε ὅπου νὰ μὴν ἀνεγνώριζε κανεὶς τὴν μοναδικὴ μασοτρία τοῦ μικρότερου ἀδελφοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλες οἱ λῃστεῖες ποὺ ἐγίνοντο καὶ ὅταν ἀκόμη ἐκεῖνος δὲν συμμετεῖχε σ' αὐτές, σ' αὐτὸν ἀπεδίδοντο. Κάποιο ξωτικό, κάποιο τελώνιο τὸν ἀκολουθεῖ, ἔλεγε ὁ λαός, ποὺ πάει, ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, ὅπου ἐκεῖνος θελήσῃ».

Μιὰ μέρα ὁ Γκιγερὶ καὶ οἱ σύντροφοί του συνάντησαν ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ποὺ εἶχε σταλεῖ γιὰ νὰ τοὺς καταδιώξῃ.

Φυσικὰ τὸ νίκησαν καὶ ὕστερα ἀφοῦ ἐπῆραν τὰ ρούχα των, κρέμασαν τοὺς στρατιῶτες στὰ δέντρα. Ἐκεῖ κοντὰ βρισκότανε ἕνας πύργος ὁ ὁποῖος ἀνῆκε σὲν πρόεδρο τοῦ Παρλαμέντου τῆς Ρουάν. Οἱ λῃσταὶ ἄψε-σβῦσε φόρεσαν τὰ ροῦχα τῶν στρατιωτῶν καὶ ἔτρεξαν στὸν πῦργο.

— Ἀνοίξτε ! Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως !

— Ἐμάθαμε, φώναξε ὁ Γκιγερί, ὅτι κρύψατε ἐδωπέρα τὸν.. Γκιγερὶ μὲ τοὺς συντρόφους του.

Ὁ Πρόεδρος ἀρνήθηκε ν' ἀνοίξῃ, διαμαρτυρόμενος μάλιστα. Ἀλλ' ὁ Γκιγερὶ δὲν ἀκούει ἀπὸ λόγια. Βλαστημάει, χαλᾶ τὸν κόσμο. Ἀπειλεῖ τὸν πρόεδρο ὅτι, δὲ θὰ φύγῃ ἀπ' τὸν πῦργο ἂν δὲν βρῇ τὸν... Γκιγερί. Ὁ πρόεδρος τότε θέλοντας καὶ μή, τὸν ἀφίνει νὰ ἐρευνήσῃ.

Καὶ τότε ὁ τρομερὸς λῃσιαρχος καὶ οἱ σύντροφοί του τὰ κάνουν ὅλα ἄνω-κάτω. Βιάζουν πόρτες, σπάζουν κλειδαριές, ἀδειάζουν ντουλάπια. Φυσικά, δὲν ξεχνοῦν, φεύγοντας νὰ πάρουν μαζί των τὰ χρυσαφικά, τὰ λεπτὰ καὶ ὅ,τι ἄλλο πολύτιμο βρῆκαν, ἀσφαλῶς γιὰ ν' ἀποδείξουν ὅτι ..κάτι ὕποπτο συνέβαινε στὸ σπίτι τοῦ προέδρου.

Ὡστόσο τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκινοῦν δὲν ξεχνοῦν βλαστημώντας ν' ἀπειλήσουν τὸν πρόεδρο ὅτι ἂν ξαναδώσῃ ἄσυλο στὸν Γκιγερὶ καὶ τὴν συμμορία του, θὰ τὸν κρεμάσουν στὴν μεγάλη πλατεία τῆς Ρουάν !

Φαντάζεται κανεὶς τὴν μανία τοῦ προέδρου μετὰ τὴν ἀναχώρηση τῶν λῃστῶν. Μὰ τί στρατὸς λοιπὸν εἶνε κι' αὐτὸς ποὺ δὲ σεβεται τίποτε, ποὺ βιάζει τὰ σπίτια καὶ τὰ λῃστεύει ;

Ἡ διαμαρτυρία ποὺ ἀπηύθυνε στὴ Βουλὴ τῆς Νορμανδίας ἦταν τόσο ἔντονη, ὥστε ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς ἀναγκάστηκε να διατάξῃ τὴν σύλληψη ὡρισμένων στρατιωτῶν. Φυσικά, ὅλοι ἦσαν ἀθῶοι. Τὰ μαρτύρια ὅμως στὰ ὁποῖα τοὺς ὑπέβαλαν, γιὰ νὰ ὁμολογήσουν ἦσαν τόσο φοβερά, ὥστε δύο ὡμολόγησαν τὸ ἀνύπαρκτο ἔγκλημα ἐκεῖνων καὶ τὰ θανατάθηκαν !

Ὅπως ὅλοι οἱ λῃσταί, ἔτσι καὶ ὁ Γκιγερί, στὸ τέλος συνελήφθη. Τὸν ἀπηγχονισαν στὴν Ροσέλ, τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1608. Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου του ἔδειξε μεγάλη γενναιότητα, «πολλὴ πίστη καὶ μετάνοια» ὅπως λέγει ὁ ἱερεὺς ὁ ὁποῖος παρευρέθη στὴν θανατικὴ ἐκτέλεση.

Τὴν τελευταία ὥρα ὁ νοῦς τοῦ λῃστάρχου ἐπῆγε στὴν καλὴ καὶ τίμια γενιὰ τῶν εὐγενῶν ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατήγετο.

Σκεπτόμενος τὴν ἀτίμωση μὲ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκάλυπτε ἡ διαγωγή του τὸ ἄσπιλο ὄνομα τῆς οἰκογενείας του, ἔκλαψε πικρότατα.

Ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πιά. Ἱκέτευσε τοὺς δικαστάς, τοὺς δημίους καὶ τὸ πλῆθος νὰ κρατήσουν μυστικὸ τὸ ἀληθινό του ὄνομα.

Καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἱκανοποιήθηκε μὲ μιὰ σύσυνειδησία καὶ ὁμοφωνία ποὺ προξενεῖ ἀκόμη ἐντύπωση στοὺς ἱστορικούς.

Κανεὶς πράγματι δὲν ἔμαθε, οὔτε θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομα ἐκείνου ποὺ ὁ θρῦλος τὸν ὀνομάζει Γκιγερί.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΡΕΥΣ

Κάποιος πλούσιος ἄγγλος, μόλις ἀπεβιβάσθη στὸ Κάλαϊ, διηυθύνθη στὸ πρῶτο κουρεῖο ποὺ συνήντησεν ἐμπρός του. Ἀφοῦ δὲ ἐκάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα, εἶπε φλεγματικότατα στὸν κουρέα :

— Εἶμαι πολὺ πεφαίνος ἄνθρωπος στὸ ξύρισμα. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ λίρα, ἂν μὲ ξυρίσῃς χωρὶς νὰ μὲ κόψῃς. Καὶ νὰ δυὸ πιστόλια μὲ τὰ ὁποῖα, ἂν μὲ κόψῃς, θὰ σοῦ τινάξω τὸ μυαλό...

— Πολὺ καλὰ μυλόρδε, ἀπήντησαν ὁ κουρεύς.

Καί, μὲ μεγάλην ἐπιδεξιότητα, ἐξύρισε τὸν ἄγγλο χωρὶς νὰ τὸν ματώσῃ διόλου. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ ξύρισμα, ὁ ἄγγλος ἀφοῦ ἔδωσε στὸν κουρέα τὴν λίρα ποὺ τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ, τὸν ἐρώτησε μὲ περιέργεια :

Τὰ πιστόλια δὲν σὲ ἔκαναν νὰ φοβηθῇς ;...

— Ὄχι μυλόρδε.

— Καὶ γιατί ;...

— Γιατὶ ἀτλούστατα, μὲ τὸ παραμικρὸ κόψιμο ποὺ θὰ σᾶς ἔκανα, θὰ σᾶς ἔκοβα ἀμέσως ὅλο τὸν λαιμό !...